

помощта идваше неусетно там, където бе най-нужна. Сираци получаваха нечакана помощ, бедни моми биваха дарявани с богати чеизи, търговци вземаха заеми и подкрепяха застрашената си търговия.

В едно близко селище бе избухнал пожар, който бе унищожил стотици къщи. И сега, веднага след втората утринна, царицата отиваше да навести пострадалите люде и да види с какво може да им се помогне. Придружаваха я госпожа Росица, францисканецът Джовани дела Верна, който бе донесъл посмо от Тюрингия, дъщерите на протосеваста: Руна и Иова, презвитер Добрейшо, абат Витлеем и прахтор Диман. Тридесет конника ги вардеха от близко разстояние, обградили колите с храни и дрехи, както и двете мулета, натоварени с торби злато и сребро, предназначени за най-пострадалите.

Времето бе топло и ясно. Бледото утринно ~~вжжжжж~~ небе се отразяваше кротко в изнизващите се води на Етъра, край чийто бляг се виеше друма за Царева ливала, в бавни и широки завои. От другата страна на друма се издигаха възвишения, обрасли с тъмна зеленина, високи скали, надвиснали в заплаха, напечени от слънцето, обсипани с кичури изтравниче, навсякъде цели закрити от бял люляк. Анна разговаряше с людетe си, споделяше впечатленията си, питаше за имената на някои цветя, ала повече мълчеше, загрижена от бедствието, което трябваше да подпомогне. Нямаше ли нейната грижа да бъде капка вода за гинещ от жажда?

Друмът се разшири, скалите се отдръпнаха, възвишенията се снисиха. В далечината почнаха да се жълтеят поляни, цели покрити с иглика и кантарион. Шипковите храсти трепереха, залюляни от вятъра, нацъфтяли в бледа руменина. Минаваха стада белорунни овци, след равния, еднообразен звук на хлапатарите. После отново се зачехдаха скали и възвишения.

Внезапно бялата кобила на царицата започна да пръхти, да изправя уши, да трепери с цялото си тяло. Жилите на врата ѝ се изопнаха, надути като възета, тя спря и започна да се дърпа назад.